

Soudní poplatek

Porušením práva na přístup k soudu podle čl. 36 odst. 1 ve spojení s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod je postup obecných soudů, které při rozhodování o osvobození od soudního poplatku nevychází z aktuálních, nýbrž z minulých nebo hypotetických budoucích majetkových poměrů žadatele; stejně toto právo porušuje požadavek na zaplacení soudního poplatku za řízení o opravném prostředku proti rozhodnutí, které nepřiznává účastníkovi osvobození od soudního poplatku. K porušení práva na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod dojde tehdy, rozhodne-li Nejvyšší soud sám o žádosti o osvobození od soudního poplatku a současně o zastavení řízení pro jeho nezaplacení, aniž respektuje kompetenční ustanovení § 3 odst. 2 a § 9 odst. 2 zákona č. [549/1991](#) Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

(Ústavní nález sp.zn. III.ÚS 2603/17, ze dne 5.12.2017)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatele Ing. M.Š., zastoupeného Mgr., Mag.iur. J.T., advokátem, sídlem J., proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. dubna 2017 č. j. 21 Cdo 4326/2016-68, usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. května 2016 č. j. 49 Co 155/2016-52 a usnesení Okresního soudu v Jihlavě ze dne 27. dubna 2016 č. j. 3 C 29/2016-45, za účasti Nejvyššího soudu, Krajského soudu v Brně a Okresního soudu v Jihlavě, jako účastníků řízení, a obchodní společnosti O. K. AUTOMOT, s. r. o., sídlem J., jako vedlejší účastnice řízení, tak, že usneseními Nejvyššího soudu ze dne 27. dubna 2017 č. j. 21 Cdo 4326/2016-68, Krajského soudu v Brně ze dne 31. května 2016 č. j. 49 Co 155/2016-52 a Okresního soudu v Jihlavě ze dne 27. dubna 2016 č. j. 3 C 29/2016-45 bylo porušeno ústavně zaručené právo stěžovatele na přístup k soudu zaručené čl. 36 odst. 1 ve spojení s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. dubna 2017 č. j. 21 Cdo 4326/2016-68, Krajského soudu v Brně ze dne 31. května 2016 č. j. 49 Co 155/2016-52 a Okresního soudu v Jihlavě ze dne 27. dubna 2016 č. j. 3 C 29/2016-45 se ruší.

Z odůvodnění

I.

Skutkové okolnosti případu a obsah napadeného rozhodnutí

1. Stěžovatel se ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") domáhá zrušení shora uvedených soudních rozhodnutí, neboť má za to, že jimi byla porušena jeho ústavně zaručená základní práva podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina") a právo na rovnost před soudem podle čl. 37 odst. 3 Listiny.

2. Z textu ústavní stížnosti a napadených rozhodnutí se podává, že se stěžovatel žalobou u Okresního soudu v Jihlavě (dále jen "okresní soud") vůči vedlejší účastnici domáhá úhrady nedoplatku mzdy a náhrady nemajetkové újmy. Současně s podáním žaloby stěžovatel požádal o osvobození od soudního poplatku a ustanovení advokáta. Napadeným usnesením okresní soud stěžovateli osvobození od soudního poplatku nepřiznal a jeho žádost o ustanovení advokáta zamítl dospěv k závěru, že u stěžovatele nejsou dány zvláště závažné důvody, které by vedly k osvobození od soudního poplatku. Konkrétně nelze podle okresního soudu přehlédnout skutečnost, že stěžovatel v roce 2014 od svého bývalého zaměstnavatele obdržel částku v celkové výši 1 208 723 Kč a stěžovatel tuto skutečnost neuvedl a svoji finanční situaci tak značně zkrátil. Okresní soud informaci o tomto příjmu

stěžovatele zjistil z prohlášení jeho bývalého zaměstnavatele založeného ve spise sp. zn. 12 C 170/2010, vedeného okresním soudem.

3. Stěžovatel podal proti usnesení okresního soudu odvolání. Namítal mimo jiné, že mu není nic známo o tom, že by měl v roce 2014 obdržet částku 1 208 723 Kč, a dále zdůraznil, že i kdyby takovou částku obdržel, bylo pro řízení před okresním soudem rozhodné, kolik měl prostředků v době, kdy okresní soud rozhodoval, a zda mu jeho situace umožňovala uhradit soudní poplatek. S těmito námitkami se Krajský soud v Brně (dále jen "krajský soud") neztotožnil a napadeným usnesením potvrdil usnesení okresního soudu. Krajský soud konstatoval, že stěžovatel netvrdil žádné relevantní skutečnosti odůvodňující závěr, že neměl dostatek prostředků na uhrazení soudního poplatku. Samotné tvrzení o tom, že na majetek stěžovatele je nařízeno několik exekucí, dle krajského soudu takovou skutečností není vzhledem k výši vyplacené částky.

4. Proti usnesení krajského soudu podal stěžovatel dovolání. Současně požádal o osvobození od soudního poplatku za dovolání a o ustanovení advokáta pro dovolací řízení. Okresní soud předložil spis Nejvyššímu soudu, aniž o stěžovatelově žádosti rozhodl. V předkládací zprávě je uveden odkaz na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 7. 2015 sp. zn. 33 Cdo 1715/2015, z něhož dle okresního soudu vyplývá, že soudní poplatek se v daném případě neplatí a že o žádosti o ustanovení advokáta má rozhodnout přímo Nejvyšší soud.

5. Nejvyšší soud svým usnesením ze dne 2. 11. 2016 č. j. 21 Cdo 4326/2016-62 vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku. Na toto usnesení reagoval stěžovatel podáním označeným jako "protest proti usnesení". V tomto podání stěžovatel uvedl, že nemá dostatek prostředků k uhrazení soudního poplatku a rovněž upozornil, že požádal o osvobození od soudního poplatku za dovolání.

6. Napadeným usnesením Nejvyšší soud zastavil řízení o dovolání stěžovatele pro nezaplacení soudního poplatku. Nejvyšší soud v usnesení uvedl, že "u dovolatele nejsou splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků podle ustanovení § 138 odst. 1 o. s. ř., neboť to neodůvodňují jeho poměry, které byly řádné a úplně zjištěny v dosavadním řízení". Dále odkázal na to, že stěžovatel byl k zaplacení soudního poplatku vyzván shora citovaným usnesením Nejvyššího soudu a konečně odkázal na § 9 odst. 1 zákona č. [549/1991](#) Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o soudních poplatcích").

II.

Argumentace stěžovatele

7. Soudy dle stěžovatele porušily čl. 36 odst. 1 Listiny tak, že vyšly pouze z domněnek okresního soudu o tom, že mu byla vyplacena určitá částka. Stěžovatel si přitom není výplaty této částky vědom a soudy tuto skutečnost nijak neprokázaly. I kdyby stěžovatel nějaké prostředky v minulosti obdržel, má za to, že žádosti o osvobození od soudního poplatku je třeba posuzovat na základě toho, zda je žadatel objektivně způsobilý uhradit soudní poplatek v době, kdy o žádosti soud rozhoduje. Okresní soud a krajský soud se tak namísto relevantních kritérií pro posouzení předpokladů pro osvobození od soudního poplatku (příspěvky na živobytí a bydlení, exekuce, dluh vůči obchodní společnosti Československá obchodní banka, a. s.) zabývaly pouze otázkou výplaty stěžovateli neznámých a ze strany soudů neprokázaných finančních prostředků, respektive nesprávně zhodnotily, že stěžovatel má možnost opatřit si finanční prostředky k zaplacení soudního poplatku, ačkoli soudu několikrát sdělil, že tomu tak není.

8. Stěžovatel má dále za to, že došlo k porušení ústavně zakotveného principu rovnosti účastníků řízení dle čl. 37 odst. 3 Listiny, když jsou soudy povinny zajistit účastníkům stejné, tj. rovnocenné

možnosti k uplatňování jejich práv a současně je právem každého účastníka žádat o osvobození od soudních poplatků. Účastníku řízení nesmí být jen pro jeho nepříznivou majetkovou situaci znemožněno uplatňovat nebo bránit své právo u soudu a naplnit své právo na právní pomoc v občanském soudním řízení od počátku řízení.

III.

Vyjádření účastníků řízení a replika stěžovatele

9. Soudce zpravodaj postupem podle § 42 odst. 4 zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), zaslal ústavní stížnost k vyjádření účastníkům a vedlejší účastníci řízení.

10. Nejvyšší soud pouze sdělil, že svého práva vyjádřit se k ústavní stížnosti nevyužívá.

11. Krajský soud ani přes urgenci Ústavního soudu své vyjádření nezaslal.

12. Okresní soud ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění svého napadeného rozhodnutí a na napadená rozhodnutí krajského soudu a Nejvyššího soudu. Konstatoval, že stěžovateli v minulosti byla vyplacena poměrně vysoká částka, navíc je zřejmé, že stěžovatel je vysokoškolsky vzdělán a nic mu nebrání v pracovním zařazení, nadto není poplatková povinnost, o níž v dané věci jde, ve srovnání se stěžovatelovými výdělkovými možnostmi nijak vysoká.

13. Své vyjádření doplnil okresní soud dalším podáním, v němž upozornil, že nerozhodoval na základě domněnek, nýbrž na základě výsledků šetření o majetkových a výdělkových poměrech stěžovatele. Dále pak okresní soud upozornil na to, že osvobození od soudního poplatku dle § 138 občanského soudního řádu předpokládá splnění dvou podmínek. I kdyby bylo shledáno, že majetkové poměry stěžovatele odůvodňují osvobození od soudního poplatku, bylo by namístě se zabývat tím, zda podaná žaloba nepředstavuje svévolné či zřejmě bezúspěšné hájení práva. V tomto směru upozornil na to, že stěžovatel podává větší množství žalob, v nichž po svých bývalých zaměstnavatelích požaduje vedle doplatku mzdy též náhradu nemajetkové újmy.

14. Vedlejší účastnice možnosti zaslat své vyjádření k ústavní stížnosti nevyužila.

IV.

Replika stěžovatele

15. Obdržené vyjádření okresního soudu včetně jeho doplnění zaslal soudce zpravodaj stěžovateli na vědomí a k případné replice. Této možnosti stěžovatel využil. K tvrzení okresního soudu, že obdržel v minulosti větší částku, stěžovatel uvedl, že okresní soud již v několika svých usneseních tvrdil, že v měsíci dubnu 2014 společnost Bosch Diesel, s. r. o., vyplatila stěžovateli částku ve výši 1 208 723 Kč nebo 948 129 Kč. O těchto výplatách však není a nikdy nebylo stěžovateli nic známo. Z tohoto důvodu podal stěžovatel i trestní oznámení, Policie České republiky však dosud nezjistila žádné finanční prostředky, které údajně měly být stěžovateli vyplaceny.

16. K vyjádření okresního soudu, že stěžovateli nic nebrání v jeho pracovním zařazení, stěžovatel uvedl, že dle jeho zkušeností jsou pro získání pracovního místa důležitější reference od minulých zaměstnavatelů než formální vzdělání. Mimo jiné kvůli soudním sporům mezi stěžovatelem a jeho bývalými zaměstnavateli jsou stěžovatelovy reference negativní a efektivně mu tak znemožňují získat zaměstnání. Stěžovatel tak nemá žádné příjmy, z nichž by mohl soudní poplatek financovat, a na jeho

majetek je vedena exekuce, k čemuž okresní soud ve svém rozhodnutí nijak nepřihlédl.

17. K poznámce okresního soudu, že by stěžovatelovo jednání mohlo být hodnoceno jako svévolné, či zřejmě bezúspěšné hájení práva, stěžovatel dodává, že se takovým vyjádřením cítí být diskriminován, neboť okresní soud neuvedl žádnou konkrétní věc, v níž by šlo o svévolné či zřejmě bezúspěšné hájení práva. Stěžovatel se pouze domáhá svých práv a není mu jasné, z čeho okresní soud dospěl k závěru, že podává větší množství typově stejných žalob.

V.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

18. Ústavní soud nejprve posoudil, zda jsou splněny procesní předpoklady řízení o ústavní stížnosti. Ústavní stížnost byla podána včas a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, je zastoupen v souladu s požadavky § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu a vyčerpал všechny procesní prostředky, které mu zákon k ochraně jeho práv poskytuje, ústavní stížnost je proto přípustná (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu a contrario).

VI.

Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

19. Ústavní soud dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná. Byl přitom veden těmito úvahami.

VI. a)

Zastavení dovolacího řízení Nejvyšším soudem

20. Ústavní soud úvodem připomíná, že ve své konstantní judikatuře nepovažuje právo na dovolání za ústavně garantované; z pohledu ústavněprávního by obstála i úprava, v níž by tzv. mimořádné opravné prostředky nebyly připuštěny vůbec. Současně však zdůrazňuje, že rozhodne-li se zákonodárce institut dovolání vytvořit, rozhodování o něm nelze vyjímát z rámce ústavněprávních principů a ústavně zaručených práv a svobod jednotlivce, a to zejména práva na přístup k soudu [srov. z mnoha např. nálezy ze dne 11. 2. 2004 sp. zn. Pl. ÚS 1/03 (N 15/32 SbNU 131; 153/2004 Sb.) či ze dne 10. 5. 2005 sp. zn. IV. ÚS 128/05 (N 100/37 SbNU 355); všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>].

21. Napadené usnesení Nejvyššího soudu neobstojí z několika důvodů, z nichž každý sám by postačoval ke konstatování, že jím bylo porušeno ústavně zaručené právo stěžovatele.

22. Předně Nejvyšší soud ve věci rozhodl, aniž by k tomu byl funkčně příslušný. Podle § 3 odst. 2 zákona o soudních poplatcích je k rozhodování o soudním poplatku za dovolání, vyjma případů, kdy v prvním stupni rozhodoval soudní exekutor, příslušný soud, který rozhodl o věci v prvním stupni. Podle § 9 odst. 2 zákona o soudních poplatcích sice Nejvyšší soud může vyzvat dovolatele k zaplacení soudního poplatku, po doručení výzvy však má Nejvyšší soud věc vrátit soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni. Proto rozhodl-li Nejvyšší soud sám o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, odňal stěžovatele jeho zákonnému soudci a porušil tak jeho ústavně zaručené základní právo dle čl. 38 odst. 1 Listiny.

23. Konstrukce předpokládaná v § 9 odst. 2 zákona o soudních poplatcích má navíc význam i z hlediska práva na přístup k soudu. V případě, že by Nejvyšší soud postupoval v souladu se zákonem a

předal věc okresnímu soudu, měl by stěžovatel k dispozici opravný prostředek proti rozhodnutí o zastavení řízení. Tím, že Nejvyšší soud rozhodl o zastavení řízení sám, odňal tak stěžovateli možnost uplatnit své námitky proti zastavení řízení cestou řádného opravného prostředku.

24. Ani v případě, že by byla dána příslušnost Nejvyššího soudu rozhodnout o zastavení řízení, nemohl tak učinit v situaci, kdy stěžovatel spolu s dovoláním podal žádost o osvobození soudního poplatku, o níž nebylo dosud rozhodnuto. Toto chybějící rozhodnutí přitom nebylo možno nahradit konstatováním, že stěžovatel podmínky osvobození nesplňuje, neboť nelze současně jedním rozhodnutím nepřiznat osvobození od soudního poplatku a zároveň zastavit řízení pro nezaplacení soudního poplatku (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2016 sp. zn. II. ÚS 1138/15, bod 48).

25. V nyní posuzované věci však Ústavní soud za podstatnou vadu z hlediska práva na soudní ochranu (bez ohledu na to, že oproti sub 25 citovanému nálezu jde pouze o osvobození od soudního poplatku) pokládá, že Nejvyšší soud vyžadoval od stěžovatele poplatek za dovolání proti rozhodnutí ve věci soudního poplatku. Tento postup odporuje judikatuře Ústavního soudu (srov. např. náleží ze dne 14. 2. 2017 sp. zn. I. ÚS 4032/16) i judikatuře samotného Nejvyššího soudu (srov. zejména jeho rozsudek ze dne 16. 4. 2014 sp. zn. 29 Cdo 1031/2014, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. Rc 73/2014). Nemožnost vyžadovat soudní poplatek v těchto případech vyplývá i z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 7. 2015 sp. zn. 33 Cdo 1715/2015, na které poukázal okresní soud v předkládací zprávě. Proto bez ohledu na to, že jde z hlediska hodnoty předmětu sporu o tzv. bagatelní věc, není to z hlediska role Ústavního soudu jako soudního orgánu ústavnosti určující [srov. též náleží ze dne 19. 1. 2016 sp. zn. III. ÚS 2018/15 (N 11/80 SbNU 139)]. V těchto případech potřeba zachování ústavnosti "přesahuje" kauzu (osvobození od soudních poplatků) samotnou; proto není z hlediska poslání Ústavního soudu rozhodující výše sporné "částky", nýbrž hodnota ústavního principu práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a práva na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny, který byl v řízení před obecným soudem narušen.

VI. b)

Řízení před okresním soudem a krajským soudem

26. V případě stěžovatele Nejvyšší soud zastavil dovolací řízení, aniž by stěžovatelovo dovolání meritorně posoudil. Ze zásady minimalizace zásahů, k níž se Ústavní soud ve své judikatuře hlásí, vyplývá, že v takových případech by měla být ústavní stížnost proti rozhodnutím, jež předcházela podání dovolání, odmítnuta jako předčasná.

27. Naznačený postup by v případě stěžovatele znamenal, že řízení by se po zásahu Ústavního soudu vrátilo do fáze rozhodování o ustanovení advokáta pro dovolací řízení. Z vyjádření okresního soudu i z referátu ve spise vedeném okresním soudem na listu č. 59 je zřejmé, že o této žádosti by téměř jistě okresní soud rozhodl tak, že by stěžovateli advokáta neustanovil s podobným odůvodněním, jaké použil v napadeném rozhodnutí. Tím by došlo k nežádoucímu řetězení žádostí o osvobození od soudního poplatku a oddálil by se přezkum napadených rozhodnutí okresního soudu a krajského soudu i meritorní rozhodnutí o původní žalobě podané k okresnímu soudu. Z podkladů, které má Ústavní soud k dispozici, přitom nepochybně vyplývá, že rozhodnutí okresního soudu je ve zjevném rozporu se shora uvedenou judikaturou Ústavního soudu a tyto vady nebyly napraveny ani rozhodnutím krajského soudu o odvolání. Situace stěžovatele je tak v tomto ohledu odlišná od okolností případu, o němž Ústavní soud rozhodl náleží ze dne 14. 2. 2017 sp. zn. I. ÚS 4032/16, jímž zároveň odmítl ústavní stížnost proti rozhodnutím nižších soudů.

28. Okresní soud nepřiznal stěžovateli osvobození od soudního poplatku, neboť dospěl k závěru, že stěžovatelovy majetkové poměry takový postup neodůvodňují. Za rozhodné pro posouzení

stěžovatelových majetkových poměrů přitom považoval tvrzení bývalého zaměstnavatele stěžovatele, že mu v roce 2014 vyplatil větší částku (blíže sub 2, 3 a 16).

29. Ve své judikatuře, vztahující se k rozhodnutím o osvobození od placení soudních poplatků (např. usnesení ze dne 30. 4. 2009 sp. zn. III. ÚS 788/09 či ze dne 31. 10. 2013 sp. zn. I. ÚS 4096/12), se Ústavní soud opakovaně vyjádřil tak, že zpravidla nemohou být předmětem ústavní ochrany, neboť samotný spor o osvobození od soudních poplatků, i když se jeho výsledek může dotknout některého z účastníků řízení, nedosahuje intenzity opodstatňující porušení základních práv a svobod. Rozhodnutí o splnění zákonem stanovených podmínek pro takové osvobození spadá zásadně do rozhodovací sféry obecných soudů, přičemž Ústavnímu soudu nepřisluší jejich závěry ohledně důvodnosti uplatněného nároku, k nimž tyto soudy dospěly ze skutkových tvrzení předložených stěžovatelem, přehodnocovat. Případy, kdy Ústavní soud ústavní stížnost otevřel věcnému posouzení, jsou relativně výjimečné a týkají se buď specifických otázek [kupříkladu osvobození od soudního poplatku právnických osob - srov. nálezy ze dne 11. 5. 1999 sp. zn. I. ÚS 13/98 (N 71/14 SbNU 107), ze dne 27. 10. 1998 sp. zn. II. ÚS 13/98 (N 131/12 SbNU 245), ze dne 3. 9. 1998 sp. zn. IV. ÚS 13/98 (N 98/12 SbNU 45), či ze dne 27. 2. 2013 sp. zn. IV. ÚS 3543/12 (N 33/68 SbNU 351)], nebo v nich šlo "o svévolný výklad, např. nerespektování kogentní normy, anebo o interpretaci, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti" [viz nálezy ze dne 31. 8. 2004 sp. zn. IV. ÚS 289/03 (N 125/34 SbNU 281)]. Takovéto dotčení ve vazbě na rozhodnutí soudu ve věci osvobození od soudních poplatků by byla způsobilá založit toliko svévolná aplikace § 138 odst. 1 o. s. ř., spočívající buď v absenci jakéhokoli odůvodnění, anebo obsahující odůvodnění vybočující v extrémní míře z rámce vymezeného principy spravedlnosti [viz nálezy ze dne 17. 5. 2011 sp. zn. IV. ÚS 121/11 (N 96/61 SbNU 489)]. Právě taková situace v posuzované věci nastala.

30. Bez ohledu na to, zda je tvrzení okresního soudu o minulých příjmech stěžovatele pravdivé, je třeba napadenému rozhodnutí vytknout, že pro rozhodování o osvobození od soudního poplatku jsou rozhodné majetkové poměry v době, kdy má soudní poplatek být uhrazen. Z hlediska práva na přístup k soudu nelze přihlížet k minulým příjmům či k hypotetickým budoucím příjmům (jak okresní soud naznačil ve svém vyjádření k ústavní stížnosti). Ústavní soud v minulosti opakovaně konstatoval, že posuzují-li soudy při rozhodování o osvobození od soudního poplatku vedle aktuálních majetkových poměrů též poměry minulé či hypotetické poměry budoucí, uplatňují tím kritéria neobsažená v § 138 o. s. ř. a porušují tak zákaz svévole a libovůle podle čl. 2 odst. 2 Listiny [srov. nálezy ze dne 11. 11. 2014 sp. zn. IV. ÚS 659/12 (N 204/75 SbNU 287) a předchozí judikaturu Ústavního soudu v něm citovanou, zejména nálezy ze dne 31. 8. 2004 sp. zn. IV. ÚS 289/03 (N 125/34 SbNU 281)].

31. Citovanou judikaturu je třeba přitom považovat za ústavně konformní výklad § 138 občanského soudního řádu, od něhož se, s ohledem na čl. 89 odst. 2 Ústavy, soudy nemohou odklonit. Napadené rozhodnutí okresního soudu je tak třeba zrušit stejně jako rozhodnutí krajského soudu, jímž bylo rozhodnutí okresního soudu, rozporné s vykonatelnými rozhodnutími, potvrzeno jako věcně správné, aniž by se krajský soud jakkoliv vypořádal s výše citovanou judikaturou Ústavního soudu.

VII.

Závěr

32. Ústavní soud z výše uvedených důvodů ústavní stížnosti vyhověl a napadená rozhodnutí podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu zrušil. Takto rozhodl bez ústního jednání, neboť měl za to, že od něho nelze očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)